

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Pulmad jõulude ajal

Fool's Goldi romaan

Susan Mallery
Marry Me at Christmas
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Susan Mallery, Inc.
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11320216
ISBN 978-9949-82-015-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee.

Ma olen üks õnnelikemaist autoreist kogu maailmas.
Ausõna, minu lugejad on parimad. Käesolev raamat on pühendatud
imelisele, loovale ja toredale Kim V. R-le. Mul on hea meel, et su nä-
daldasõbrannad, kiiritussõbrannad ja Inez viisid su armastusromaanide
juurde, ning mul oli suur rõõm sinuga kohtuda.

Ja...

lugeja Paula B-le, kes palus, et käesolev raamat oleks „pühendatud
minu pojale Tom B-le selle eest, et ta viis mu unistused täide”.

ESIMENE PEATÜKK

„KAS nad ka teavad, et nad näevad välja nagu kõrvitsad?”

Madeline Krug oli tänulik, et Rosalind esitas selle küsimuse väga vaikselt toonil. Eduka pruudirõivapoe juhtimise üks peamisi reegleid oli mitte solvata pruuti ega tema lähikondlasi. Ja kuigi ta oleks tavaolukorras seda ka oma assistendile öelnud, oli praeguses olukorras see märkus mõneti õigustatud.

Asi polnud mitte üksnes pruutneitsite väga kohevates see-likutes, mis nägid tõepoolest välja nagu kõrvitsad. Asi polnud ka värvides, mis varieerusid mandariinioranžist korallpunaseni ja kõrvitsakollaseni. Aga kui need kaks elementi kokku panna ning lisada juurde kuut pead ehtivad helerohelistest lehtedest ja väikestest lilleõitest kroonid, siis oli tulemus tõepoolest... kõrvitsalik.

„Pruut rääkis väga täpselt, mida ta näha soovib,” pomises Madeline. „Et ta on unistanud oma pulmadest juba väikesest saadik ja et ta kujutas ette just selliseid kleite. Ta oli väga õnnelik, et meil õnnestus need leida.”

Madeline naeratas assistendile. „Igal pruudil on visioon täiuslikust kleidist ja sellest, millisena ta pruutneitsisid ette kujutab. Meie ülesanne on teha endale selgeks, milline see unistus on, ning see ellu viia.”

Rosalind oli kahtlev, kuid noogutas, just nagu üritaks öeldut meelde jätta.

Pisut üle neljakümnene tumedapäine Rosalind oli töötanud nüüdseks pruudipoes juba pisut üle kuu. Kuna ta lapsed olid keskastmes või keskkoolis, tahtis ta tagasi tööle minna. Madeline oli vajanud kedagi, kelle peale saab kindel olla, ning Rosalindi soovitusel olid olnud head. Senise põhjal laabus nende koostöö hästi, kuigi pruutide teatud iseärasused üllatasid Rosalindi ikka veel.

Madeline koondas tähelepanu taas pulmaseltskonnale. Ta kontrollis veel kord üle, kuidas kleidid istuvad, veendus, et pruut on õnnest pöörane, ning lubas, et kleidid pressitakse enne tänapühale eelnevat kolmapäeva – kui neile pidi järele tuldama – veel kord üle. Sest – noh – kõrvitsapulm pidi leidma aset tänapühale järgneval laupäeval.

Kella kolmeks olid kliendid lahkunud. Madeline läks oma kabinetti, et paberitööga järje peale jõuda. Sisestanud arved ja kinnitanud paar tellimust ning pannud kirja, millal ta lemmikdisaineri suvekollektsioon müügile jõuab, naaldus ta toolile ja lubas endale harva rahuloluhetke.

Ta oli oma tööga rahul. Ta ei päästnud küll maailma ega leidnud uusi energiaallikaid, aga ta aitas inimestel õnnelik olla. Pruute oli igasuguseid, erinevas suuruses ja erineva tempereamendiga, aga enamasti meeldisid talle nad kõik. Talle meeldis näha nende näol rõõmu, kui nad olid leidnud just selle õige kleidi. Õnnepisarad pakkusid nii suurt rahulolu.

Loomulikult tuli ka ette draamat, aga väikese draamaga saab hakkama. Nii oli elu huvitavam. Ja kui draama oli möödunud pruut saatis endast pulmapäeval võetud pildi, siis – noh, midagi ilusamat ei saanud ju tahtagi.

Ta leidis, et tal on kohutavalt vedanud. Kui mitte armastuses, siis kõigis muudes eluvaldkondades. Sest...

„Tere, Madeline.”

Kaks lihtsat sõna, lausunud sõbralikul toonil. See oleks pidanud ju igati normaalne olema. Või isegi kena. Aga Madeline vahtis kabineti lävel seisvat hästiriidetatud naist ja mõistis, et ta elu on muutumas. Ta ei osanud öelda, kuidas või miks, aga kui linnapea Marsha Tilson ilmub pisut ootava pilguga su lävele, siis võid mürki võtta, et nii mõndagi hakkab juhtuma.

„Tere!” tervitas Madeline püsti tõustes. Sest nii oli teda kasvatatud. Kui ruumi siseneb vanem inimene, tuleb püsti tõusta.

Linnapea Marsha oli olnud Fool's Goldi linnapea kauem kui Madeline siin ilmas. Õigupoolest oli linnapea Marsha kogu California kõige pikema staažiga linnapea. Teda armastati väga, ta oli soe ja sõbralik ning tal oli imetabane võime asju teada. Ta oli Madeline'ile ikka meeldinud. Madeline'i arust oli linnapea natuke hirmutav, aga meeldis talle ikkagi.

„On sul hetk aega?” küsis linnapea väiksesse kontorisse sisenedes ja istet võttes.

„Muidugi.”

Madeline tundis teatavat kergendust nähes, et Fool's Goldi peokorraldaja Dellina Ridge järgnes linnapeale ning saatis talle julgustava naeratuse. Dellina oli hea sõber. Kui ees ootaks midagi hullu, oleks Dellina teda hoiatanud ning pakkunud ka moraalset tuge ja šokolaadiküpsiseid.

„Nagu sa tead,” alustas linnapea, kui kõik olid istet võtnud, „on pühad meie linnas kiire aeg.”

Madeline noogutas. Fool's Goldi rahvale meeldis kõikvõimalikke asju tähistada. Novembri keskpaigast jaanuari alguseni oli alatasa mingi üritus. Õnneks oli see pruudipoes kõige vaiksem aeg, mis tähendas, et tal oli aega üritustel osaleda.

Pruudipoe rütm erines teiste poodide rütmist. Pärast teist jaanuari, kui enamikus poodides tempo rauges, on temal palju tööd, et leida kihlatud pruutidele kleitide proovimiseks ajad. Paljud abieluettepanekud tehti just kas jõuluõhtul või vana-aastaõhtul. Aga linnapea polnud siin sellepärast.

Linnapea kiikas Dellina poole, kes nihkus naeratades tooli servale.

„Asi on minus,” tunnistas Dellina pisut kahetsevalt. „Ma olen omadega kinni jooksnud. Hendrixite pere plaanib vana-aastaõhtul suurt pidu, lisaks sellele kümned pühadeüritused ja kolm pulma ning mul on tohutu hunnik kutseid välja saata. Rohkem ei suuda ma oma õlule lihtsalt võtta.”

Madeline ei saanud ikka veel aru, kuhu see kõik välja peaks viima. „Kui vajad abi, siis aitan sind rõõmuga,” kinnitas ta ettevaatlikult. Selge see, et ta aitab sõpra. Aga Dellina oleks ju võinud tema poole otse pöörduda. Nad olid teineteist tundnud kogu elu. Milleks kaasata linnapea?

Dellina niheles. „Noh, see on pisut enamat kui paanikas appi karje tulla appi kingitusekotte pakkima. Tegu on pulmadega.”

Madeline vaatas otsa ühele, siis teisele. „Ma ei saa aru,” tunnistas ta.

„Jõuludele järgneval laupäeval on üks pulm,” lausus linnapea heatujuliselt. „Sa ju tead, kuidas mulle pulmad meeldivad. Ja see pulm on väike. Praegusel hetkel on külalisi nelikümmend. Võib

arvata, et neid tuleb pisut juurde, aga üle viiekümne või viiekümne viie neid küll ei tule. Peopaigaga pole probleemi – kõik leiab aset pruudi venna kodus. Toitlustusega on asi korras.”

„Ana Raquel hoolitseb toitlustuse eest,” lisas Dellina. „Tal öeldi üks tellimus ära ning tal õnnestus selle pulma tellimus vastu võtta. Nii et järele jäävad vaid peamised detailid. Kleit, kutsed, dekoratsioonid. Saan aru, et seda on palju paluda...” Sõbranna raputas pead. „Anna andeks. Me oleks pidanud su käest küsima, on ju?”

Linnapea Marsha patsutas Dellina kätt. „Ma küsin ise. Madeline, su linn vajab, et sa korraldad pulmad. Kas saad sellega hakkama?”

„Ei tea,” tunnistas Madeline. „Ma pole elu seeski midagi sellist teinud. Mina töötan pruutidega ja me räägime üksikasjad läbi, aga korraldada pulmad algusest lõpuni – mis süs, et tegu on väikeste pulmadega... See on hoopis midagi muud.”

See oli nii lähedal ei-le kui linnapea puhul üldse võimalik. Linnapea vaatas talle endiselt otsa kindla toetava pilguga, mis oleks just nagu öelnud: *sa teed, mida ma palun, sest mul on vägi ja sa pole mulle iial ei öelnud*. See pilk oli kuulus ja sellest polnud kuskile pääsu.

„Ma annan sulle nimekirja asjadest, mis reeglina on vaja ära teha, ja aitan sind rõõmuga,” lisas Dellina. „Anna andeks, et sind niisugusse olukorda panin.”

„Ära vabanda midagi,” lausus linnapea kindlalt. „Süüdi olen hoopis mina. Kui ma ennist Dellinaga rääkisin ja ta ütles, et temal pole selle jaoks aega, arutasime, kelle poole pöörduda. Ja me mõlemad mõtlesime sinu peale.”

Madeline sai sõnumi alltekstist aru. Dellina oli olnud samamoodi nurka surutud nagu nüüd tema. Kui linnapea Marsha

tahab, et midagi saaks tehtud, ei õnnestu teda mingi väega takistada. Mis tähendas, et „ei” ei tule kõne allagi.

Pulmade korraldamine seitsme nädalaga, pühadeperioodil, kui tal polnud sellega mingit varasemat kokkupuudet, välja arvatud pruutneitsiks olemine ja kleitide müümine? Kas nad on peast põrunud?

„Muidugi,” vastas ta. „Nõus.” Ta kibrutas kulmu, tajudes, et ei teadnud mitte kedagi, kes oleks hiljuti kihlunud või kavandaks pühade ajaks pulmi. „Muide, kes abiellub?”

„Ginger Blaze.”

See nimi ei öelnud Madeline’ile midagi. „Ta pole kohalik. Kas ta peigmees...”

Madeline tundis, kuidas süda seisma jäi. Lausa füüsiliselt. See oli tuksunud kindlas rütmis ja siis ühtäkki – seis. Sellele järgnes kohin kõrvus ja paanika. Meeletu paanika, mis tõi ihule külma higi.

„Blaze,” lausus ta sosinal. See oli päris keeruline, võttes arvesse, et ta süda oli jäänud seisma ja kopsud ei töötanud. „Blaze nagu *Jonny Blaze*?”

Linnapea noogutas. „Ginger on ta noorem õde. Minu teada elab ta San Franciscos ja on doktorantuuris. Valdkond on seotud bioloogia või geneetikaga. Härra Blaze ei osanud täpselt öelda. Aga ta palus, et ma aitaksin tal leida kellegi, kes aitab tal pulmad korraldada. Selle peale pöördusingi ma Dellina poole. Ülejäänud on sul juba teada.”

Jonny Blaze? Pikk kena märulifilmikangelane, kes oli hiljuti kolinud linna lähedale rantšosse? Mees, kellel on keha nagu jumalal ja kelle naeratus niidab igati intelligentse naise jalust? Jonny Blaze, kes oli – loomulikult endale teadmata – Madeline’i filmistaarist peika?